

در عصر بریتانیا،
ارتباطات تجاری
هند با افغانستان
و آسیای مرکزی
بشدت محدود شد،
استفاده از زبان
فارسی به عنوان
زبان رسمی ممنوع
شد و مرزهای دائمی
بین افغانستان و
جنوب آسیا ترسیم
شد

عصر بریتانیا

در عصر بریتانیا، ارتباطات تجاری هند با افغانستان و آسیای مرکزی بشدت محدود شد، استفاده از زبان فارسی به عنوان زبان رسمی ممنوع شد و مرزهای دائمی بین افغانستان و جنوب آسیا ترسیم شد. در این دوره بود که افغانستان نه تنها به عنوان یک موجودیت خارج از جنوب آسیا بلکه به عنوان یک موجودیت متخاصم با آن معرفی شد. بویژه ناسیونالیست‌های هندی که می‌کوشیدند مرزهای فرهنگی و جغرافیایی اولیه آنچه را که «مادر هند» می‌نامیدند را تعریف کنند از این مطلب حمایت کردند. هند هنوز افغانستان را در کتاب‌های درسی، روایت‌های سیاسی و فرهنگ عامه، «دیگری» (در مقابل خودی) می‌خواند. اخیراً نیز احمد شاه ابدالی و افغان‌ها در یک فیلم محبوب بالیوودی با تصویری منفی نمایش داده شدند.

در این دوره تقریباً تمام مناطق مسلمان‌نشین به دست استعمارگران غربی افتاد. اگرچه بریتانیا به دلایل صرفاً استراتژیک و اقتصادی افغانستان را منطقه «غیر قابل اشغال» خواند، اما مسلمانان جنوب آسیا آن را به طبیعت آزادخواه افغان‌ها نسبت دادند و افغانستان را با لقب «جزیره آزادی» ستایش کردند. مسلمانان جنوب آسیا، افغان‌ها را مسلمانانی آزادخواه، مستقل، جنگ‌جو و کاملاً مذهبی می‌دانستند.

شکل‌گیری پاکستان

ورویات متناقض

افغانستان

به نظر می‌رسید در ابتدا و در زمان تأسیس پاکستان، افغانستان و پاکستان نزدیک‌ترین متحدان و دوستان هم باشند. با این حال، روابط دو کشور مسیر دیگری را در پیش گرفت. در طول دو دهه اخیر، روابط تیره و تار دو دولت بر روابط مردم این دو کشور نیز تأثیر گذاشته است. جالب اینجاست که روایت‌های دولت افغانستان نه تنها در افغانستان بلکه در پاکستان نیز برگزیده‌ترین روایت دو جانبه بین دو کشور حاکم است. دلیل این امر شاید در این واقعیت نهفته باشد که پاکستان نمی‌خواهد روایت خود را بازگو کند تا از بحث در مورد موضوعی که به قومیت و جدایی طلبی مرتبط است، اجتناب کرده باشد.

در آستانه استقلال پاکستان، افغانستان فرصت پیدا کرد نسبت به مناطق حاصلخیز وسیع ایالت سرحد شمال غرب (NWFP) (خیبر پختونخوای فعلی) ادعای مالکیت کند. در کنار جنبش خدمتگر خدای (KhidaiKhidmatgar)، رهبران افغانستان تحت تأثیر رهبران هندی قرار گرفتند و معتقد بودند پاکستان کشوری ناپایدار است که دیر یا زود استقلال خود را از دست خواهد داد. افغانستان با رفراندوم برگزار شده در ژوئن ۱۹۴۷ توسط بریتانیا که منجر به ادغام ایالت مرزی شمال غرب (NWFP) در پاکستان شد، مخالفت کرد و خواستار افزودن گزینه‌های دیگر مانند ایجاد سرزمین جداگانه برای پشتون‌ها و ادغام منطقه به افغانستان شد.

پس از شکل‌گیری پاکستان، افغانستان با عضویت آن در سازمان ملل مخالفت کرد. در واقع افغانستان تنها کشوری بود که این کار را انجام داد. افغانستان در ۲۰ اکتبر ۱۹۴۷ رأی خود را پس گرفت و در سال ۱۹۴۸ روابط دیپلماتیک با پاکستان برقرار کرد. افغانستان مرزهای تاریخی خود را بر اساس گسترش امپراتوری درانی در اواسط قرن هجدهم به شمال غربی هند آن زمان / پاکستان فعلی، تعیین کرد. این اصلاح طلبی (revisionism) در زمان